

We zitten op bijna op het einde van de evangeliën met dit verhaal. Bijna alles is gebeurd, bijna alles is volbracht en voltooid. Alleen één ding moet nog gebeuren: de ogen van de leerlingen en van de mensen die Jezus volgden moeten nog opengaan. Na al die momenten van intens samenleven met Jezus, na het passieverhaal, na de kruisiging en de bijna complete ontgoocheling in wat geweest was moet enkel nog dit gebeuren: hun ogen moeten opengaan en ze moeten Hem herkennen. Eerst erkennen dat de dood niet het einde is, en dan Hem herkennen in wat gebeurt in de wereld rondom hen. Daar komt het vanaf nu op aan. (...)

Rabboeni. Barnard zei ooit over dat vers zestien, het vers van de herkenning en de ommekeer: “Vaak heb ik dit voorgelezen, thuis aan tafel of in de kerk op paasmorgen. Het is mij nooit gelukt, dat zestiende vers te lezen met vaste ongebroken stem. Hier houdt alles op. Hier begint alles.”

(...) Het Hebreeuwse woord rabboeni is daar vooral een mooie aanduiding van, dat dit verhaal voortgezet dient te worden. De rabbi's, de geleerden, zij die zich onderscheiden hebben door studie, interpreteren de joodse teksten telkens opnieuw en opnieuw. Ook aan die interpretatie lijkt geen einde aan te komen, net als aan de herkenning die begon in dat bewuste vers 16. De kennis van de waarheid is nooit volledig, de zoektocht naar wat waar is, is nooit afgerond. Elke tijd en elke context eist zijn eigen interpretatie, zijn eigen herkenning. En dit gegeven lijkt ons dan toch te kunnen verzoenen met dit woord Rabboeni. (...)